

Sygn. akt

III AUa 1302/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **20 marca 2013 r.**

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Barbara Gonera
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Alicja Podczaska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy Anna Budzińska

po rozpoznaniu w dniu **20 marca 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **K. S.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Rzeszowie**

z dnia **16 października 2012 r.** sygn. akt **IV U 734/11**

I. **z m i e n i a** zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 1 czerwca 2011r. w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy **K. S.** prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 maja 2011 r. na okres dwóch lat,

II. **z a s ą d z a** od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. na rzecz wnioskodawcy kwotę **210 zł (słownie: dwieście dziesięć złotych)** tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1 czerwca 2011 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie art. 57 w związku z art. 107 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 30 maja 2011 r. stwierdziła u wnioskodawcy zdolność do pracy.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca domagał się jej zmiany i przyznania prawa do dochodzonego świadczenia.

Odpowiadając na odwołanie organ rentowy wniósł o utrzymanie zaskarżonej decyzji i oddalenie odwołania,

Wyrokiem z dnia 16 października 2012 r., sygn. akt IV U 734/11 Sąd Okręgowy w Rzeszowie Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd ustalił, że K. S. w okresie od 19 grudnia 2009 r. do 30 kwietnia 2011 r. otrzymywał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

Orzeczeniem z dnia 20 kwietnia 2011 r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawca nie jest nadal niezdolny do pracy, a ocena ta została podtrzymana przez komisję lekarską ZUS w orzeczeniu z dnia 30 maja 2011 r. Celem zweryfikowania oceny stanu zdrowia dokonanej w postępowaniu administracyjnym, Sąd przeprowadził dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii – medycyny pracy, neurochirurgii oraz ortopedii.

Biegły neurochirurg rozpoznał u wnioskodawcy rwę kulszową lewostronną bez ubytkowych objawów neurologicznych, bez istotnych ograniczeń ruchowych i z wybitnie zaznaczonymi objawami korzeniowymi na tle zmian wielopoziomowych dyskopatyczno – zwyrodnieniowych oraz chorobę nadciśnieniową i stwierdził, że badany jest zdolny do pracy za wyjątkiem dźwigania ciężarów. W związku z zarzutami wnioskodawcy biegły w opinii uzupełniającej zmienił swoją ocenę i stwierdził, że wobec braku kwalifikacji do pracy innej niż fizyczna, należy przyjąć, że K. S. jest nadal częściowo niezdolny do pracy do 30 kwietnia 2012 r. Biegły neurolog w opinii z dnia 25 stycznia 2012 r. ustalił, że wnioskodawca nie jest częściowo niezdolny do pracy, wyjaśniając, że w stosunku do stanu z daty badania przez lekarza orzecznika ZUS – 20.04.2010 r. nastąpiła u wnioskodawcy istotna poprawa stanu zdrowia.

W opinii biegłego z zakresu ortopedii wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji, niezdolność ta powstała 18.09.2009 r. Do powyższej opinii zarzuty złożył przewodniczący komisji lekarskich ZUS, podkreślając jej niepełność i wewnętrzną sprzeczność. Powyższej opinii Sąd I instancji nie obdarzył walorem wiarygodności, natomiast na podstawie opinii głównej biegłego neurochirurga oraz na podstawie opinii biegłego neurologa Sąd przyjął, że częściowa niezdolność do pracy wnioskodawcy ustała i zgodnie z art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS orzekł o braku uprawnienia do dochodzonego świadczenia.

W apelacji od powyższego wyroku pełnomocnik wnioskodawcy wniósł o jego zmianę, poprzez zmianę decyzji ZUS Oddziału w R. z dnia 1.06.2011 r., uznanie K. S. za osobę niezdolną do pracy i przyznanie renty z tego tytułu, bądź też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie od ZUS na rzecz odwołującego się kosztów postępowania.

Apelujący zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, a to art. 13 § 2 kpc w zw. z art. 233 kpc, które miało wpływ na błędne ustalenie stanu faktycznego, przez błędną, jednostronną, wybiórczą i naruszającą zasady prawidłowego rozumowania, omijającą wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę zebranego materiału dowodowego i ustalenie, że K. S. nie jest niezdolny do pracy, ponadto rażące naruszenie przepisu art. 12 i 13 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a także naruszenie przepisów postępowania, a to art. 13§ 2 w zw. z art. 286, art. 230 oraz art. 232 kpc, a tym zasady kontradiktoryjności procesu, poprzez nieuwzględnienie przy ocenie dowodów biernej postawy organu rentowego, który nie wniósł żadnych zastrzeżeń do opinii, wniosków dowodowych, jak i nie odnosił się do twierdzeń zawartych w pismach odwołującego się. Ponadto apelacja zarzuciła

rażące naruszenie art. 328 § 2 kpc, poprzez sporządzenie uzasadnienia, które nie wskazuje logicznego procesu, który doprowadził Sąd do oddalenia odwołania.

W obszernym uzasadnieniu pełnomocnik wnioskodawcy przeanalizował treść opinii biegłych sporządzonych do sprawy i wskazał na sprzeczności pomiędzy opiniami biegłego neurochirurga i neurologa, uznanymi przez Sąd za wiarygodne. Apelujący zarzucił również brak konsekwentnego stanowiska biegłych, co do kwestii poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy, skutkującej przywróceniem zdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest uzasadniona i skutkuje wydaniem orzeczenia reformatoryjnego.

Przedmiotem sporu w sprawie jest prawo K. S. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na dalszy okres, po dniu 30 kwietnia 2011 r., na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. jedn. 2009, nr 153, poz. 1227).

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 w/w ustawy jako całkowita lub częściowa utrata zdolności do pracy zarobkowej spowodowana naruszeniem sprawności organizmu, przy braku rokowań na odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym w wypadku całkowitej niezdolności chodzi o utratę zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast przy częściowej niezdolności o utratę w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Zatem ustalenie stopnia niezdolności do pracy wymaga z jednej strony oceny stopnia naruszenia sprawności organizmu i możliwości jej przywrócenia w drodze leczenia lub rehabilitacji, z drugiej zaś oceny możliwości wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej.

Prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy może ulec zmianom w przypadku zmiany kwalifikacji niezdolności do pracy, jej ustania lub ponownego powstania. O zmianach w prawie i wysokości świadczeń rentowych przesądza wynik badania lekarskiego przeprowadzanego przez lekarza orzecznika ZUS oraz komisję lekarską ZUS, która dokonuje oceny niezdolności do pracy, jej stopnia i trwałości. Powyższa ocena jest następnie w postępowaniu sądowym kontrolowana przez Sąd przy pomocy dowodu z opinii biegłych.

Sąd I instancji celem ustalenia stanu zdrowia wnioskodawcy oraz zweryfikowania orzeczeń, które poprzedziły wydanie zaskarżonej decyzji ZUS, dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurochirurgii, neurologii i medycyny pracy oraz ortopedii i rehabilitacji. Wnioski końcowe opinii biegłych, co do istnienia u wnioskodawcy niezdolności do pracy są rozbieżne. Biegły neurochirurg w pierwszej opinii z dnia 15 sierpnia 2011 r. (k. 14-15) ustalił, że wnioskodawca jest zdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami, następnie w opinii uzupełniającej z dnia 18 listopada 2011 r. (k. 33), zmieniając swoją wcześniejszą ocenę, ustalił częściową niezdolność do pracy na rok, do dnia 30 kwietnia 2012 r. Biegły neurolog w opinii z dnia 15 lutego 2012 r. stwierdził ustanie częściowej niezdolności do pracy (k. 34 – 38), a biegły ortopeda ustalił okresową, częściową niezdolność do pracy na dwa lata (opinia z dn. 1.08.2012 i z dn. 9.08.2012 r., k. 46 – 48).

Opinia biegłego podlega ocenie Sądu z uwzględnieniem kryteriów oceny tego rodzaju dowodu, takich jak poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii sposób motywowania sformułowanego stanowiska, stopień stanowczości wyrażonych w niej ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej.

Sąd Apelacyjny podzielił zarzuty apelacji, szczególnie te dotyczące ustalenia kwalifikacji wnioskodawcy i wykazania stanowisk pracy wnioskodawcy w odniesieniu do opinii biegłego neurologa o wykonywaniu przez wnioskodawcę pracy umysłowej. Zgromadzony materiał dowodowy wskazuje, że wnioskodawca przez większość życia zawodowego nie wykonywał pracy biurowej, w szczególności ostatnie zatrudnienie wnioskodawcy, przed przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy wiązało się z wykonywaniem pracy wymagającej wysokiej sprawności fizycznej.

Dokonanie oceny stanu zdrowia wnioskodawcy bez uwzględnienia jego kwalifikacji zawodowych sprawia, że Sąd Apelacyjny oceny tej podzielić nie może. Nie można, jak czyni to Sąd I instancji, przyjąć jedynie części opinii

neurochirurga, z której wniosków końcowych biegły ostatecznie się wycofał, skoro opinia uzupełniająca stanowi jej integralną część. Zauważyć również należy, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie wskazuje na zaistnienie poprawy stanu zdrowia wnioskodawcy w stosunku do stanu istniejącego w dacie poprzedniego badania przez lekarza orzecznika ZUS z dnia 20 kwietnia 2010 r.

Z podanych przyczyn orzeczono, jak w punkcie I sentencji na podstawie art. 386 § 1 kpc. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 kpc, § 12 ust. 2 i § 13 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2002, nr 163, poz. 1348).